

FAN TASY
ATIC

MIHAELA STRENC

DOAMNA UMBRELOR

Cartea a treia a seriei Orașul îngerilor

DOAMNA UMBRELOR

Orașul Îngerilor 3

MIHAELA STRENC

QUANTUM
PUBLISHING

CAPITOLUL 1

Cu ochii în oglindă, își aranjă șuvița care tot îi cădea pe frunte, refuzând să rămână prinsă în coc. Când atinsese pragul critic de patruzeci de ani, câteva luni se simțise foarte deprimată, spunându-și că vremea se scursese pe nesimțite. Femeile întotdeauna își pierdeau repede frumusețea, la fel ca niște flori, care, după ce-și răspândesc o zi - două parfumul, se veștejesc. Ar fi vrut să poată fi la fel de nepăsătoare ca Iustin, care nu părea deloc deranjat de acest fapt. Și, deși părul îi albise, mai ales pe la tâmpile, acesta nu se lăsa doborât de ani, continuând să facă sport și să se lupte să nu se îngrașe. Ea n-avea probleme cu kilogramele în plus; în tinerețe, oricum, era mult prea slabă, așa că nu-și făcea griji din cauza asta. În schimb, o enerva că începuse să se rideze, deși soțul ei îi repeta că exagera.

— *Dacă tu ești bătrână, glumise el, eu, la cei șaiszeci de ani ai mei, ce-ar trebui să mai fac? Să mă îngrop direct? Poate că ar trebui să-mi caut loc de veci.*

— *Nu glumi cu astfel de lucruri, nu e amuzant.*

Își trase pe ea o rochie lungă, albastră, fără guler și apoi se mai studie o dată în oglindă. Arăta bine; probabil că, într-adevăr, exagera, și pe undeva, știa și care era motivul. Există un singur adevăr: se temea că timpul avea să i-l ia pe cel pe care-l iubea. Primii ani de căsnicie fuseseră destul de tumultuoși, dar, după ce se născuse Valentin, viața lor se normalizase. Zori își luase în serios sarcinile care-i reveniseră după ce fusese făcut conducător și renunțase definitiv la vicii. Și cum îi plăceau extremele, acum devenise opusul a ceea ce era cândva. Încă mai scotea uneori câte o glumă răutăcioasă și își păstrase sinceritatea

aceea zdrobitoare, dar își cenzura gesturile și vorbele cu destul de multă atenție. Era mult mai serios, chiar sobru, tratând cu severitate orice încălcare a legilor după care Veghetorii se ghidau. În unele momente semăna perfect cu tatăl lui, care murise cu câțiva ani în urmă. Toți îi știau de frică și se grăbeau să îi urmeze ordinele. Pe la urechile Anei treceau deseori cuvinte precum: tiran, căpcăun, terorist, totuși, nimeni nu cuteza să i se împotrivescă față omului care invocase un metatron și supraviețuise. Într-un fel, îi înțelegea pe cei care îl catalogau astfel, fiindcă știa despre ce era vorba. Lui Zori nu-i scăpa nimic, iar abilitățile paranormale îi ofereau un atu care se dovedise a fi foarte util, atunci când celelalte arme dăduseră greș. Îi cunoștea toate trucurile, în mare parte fiindcă le trăise pe pielea ei, și nimic n-o mai surprindea. Căpcăunul avea un singur punct slab - fiul lui, Valentin, pe care-l diviniza. Băiatul semăna cu el, atât la aspectul fizic, cât și la comportament: părul negru, ușor ondulat îi ajungea până la umeri, iar statura-i gigantică rivaliza cu cea a tatălui său. Avea însă ochii albaștri și gura ei ce promitea multe desfătări. Fetele îl urmăreau deja din generală, și nu de puține dați, se trezise cu fel și fel de copile înamorate, ce refuzau să mai plece acasă. Iustin le pusese rapid pe fugă, agasat de acea invazie nedorită. Dar Valentin era complet indiferent, purtându-se ca un prinț căruia i se cuvenea totul și pe care adulația supușilor îl plectisește. Frumusețea îl făcuse arrogant, iar atenția pe care toți i-o acordau îl transformase într-un monstru al narcisismului. Încercase să-i atragă atenția și soțului ei, dar acesta se arătase mai îngăduitor.

— *Așa eram și eu la vârsta lui. E doar o fază.*

Cu toate astea, Ana nu era la fel de liniștită, fiindcă acea fază dura încă de când băiatul intrase în adolescență. Bărbatul își răsfășase odrasla mult dorită, pe care o

zămislise cu atâta greutate, iar faptul că între ei doi exista o asemănare izbitoare îi mărise afecțiunea. Se purta de parcă ar fi fost singurul tată din univers și nu lăsa pe nimeni să rostească vreo vorbă contra comorii lui neprețuite.

Țârâitul mobilului o trase în prezent, și se duse să răspundă. Era Iustin, după cum bănuise.

— Când vii? îl întrebă. Știi că Valentin a promis că trece în seara asta pe la noi.

— Da, n-am uitat. Ajung într-o oră. Vine și Gabi?

— Da.

Tăcu, vrând să adauge că îi era dor de el, dar bărbatul fu mai rapid.

— Mi s-a făcut dor de tine.

— Și mie.

Închise zâmbind, fiindcă și de astă dată fuseseră gând la gând. Cu înaintarea în vârstă, bărbatul căpătase mai multă înțelepciune, iar focul din el se stinsese, astfel că era oarecum previzibil. Dar ea îl prefera așa, căci avea sentimentul că se afla pe un drum mult mai sigur. Îi plăcuseră și ei joculețele lui, de ce să nu recunoască, pentru că se plia pe o latură pe care o ținea într-un sertar secret. Totuși, dacă era să aleagă, acel Iustin din prezent, temperat și pașnic, era mai pe gustul ei. Zori se iertase pe sine însuși abia când invocase metatronul, și probabil că fără acel eveniment, ar fi ajuns până la urmă la divorț. Era ciudat să-și imagineze pe ce drumuri ar fi transportat-o destinul ei, care se încălcise de atâtea ori în trecut. Oricum ar fi fost, se bucura că nu avusese ocazia de a o afla.

Rezemându-se de spătarul banchetei, Iustin își puse mobilul în buzunar. Nu-și mai văzuse fiul de o săptămână și era nerăbdător să mai stea puțin de vorbă cu el. Se străduise de la început să nu fie ca tatăl lui, așa că îl lăudase

mereu, susținându-l. Și trebuia să se declare mulțumit – Valentin îi depășise așteptările în toate privințele. Ana era mai cârcotașă, susținând că băiatul devenise un răsfațat fără pereche. Dar el îi ceruse să nu mai caute perfecțiunea și să îl aprecieze pentru ceea ce era, fiindcă micile defecte nu îi puteau umbri nenumăratele calități. Singurul minus cu adevărat supărător putea fi faptul că acesta nu se trezise ca alți Veghetori la 15 ani, și până atunci, nimeni nu reușise să vină cu o explicație pentru acest fapt. Vestea însă se dusesse, și acum toată familia se uita la băiat ca la un om cu un handicap sever.

Își scoase portofelul și-l deschise, ca să extragă de acolo poza lui Valentin. Inima lui era acel copil - o personificare a tuturor viselor lui. Și i se părea atât de nedrept că tocmai el, care fusese binecuvântat cu o personalitate atât de frumoasă, avusese un asemenea ghinion. Și câtă vreme nu se trezea, nu se putea căsători cu fiica Valentinei, care era deja Veghetoare. Gabi semăna destul de bine cu mama ei, - deși îi părea a fi mai matură decât era Valentina la optsprezece ani, - și parcă pe zi ce trecea se făcea tot mai drăgălașă. Iar asta era un mare motiv de îngrijorare, pentru că Veghetorii începuseră deja să bată la poarta Valentinei cu cereri în căsătorie. Legile stricte ale familiei îi făceau pe mulți dintre ei să se căsătorească de la vârste fragede, iar o fată de optsprezece ani nu era considerată prea tânără pentru o asemenea decizie.

Își puse portofelul la loc în buzunar, cu un oftat. Își dorea mult să îi vadă pe cei doi căsătoriți și se temea ca nu cumva să apară vreun flăcău mai dezghețat, care să le-o fure pe Gabi de sub nas. Nu se găseau pe toate drumurile fete ca ea, astfel că trebuiau să fie cu ochii în patru. Fiul lui, din păcate, nu îi împărtășea neliniștea, purtându-se de parcă n-ar fi existat niciun nor la orizont.

— Am ajuns, domnule.

Șoferul îl trezi din visare, apoi, imediat, deschise portiera și coborî din mașină.

Ana îl aștepta în curte, într-un halat lung negru, cu trandafiri aurii. Își prinsese părul în coc, iar rujul roz îi oferea o notă de prospețime.

— Bună, îi spuse, avântându-se în brațele lui.

Iustin o sărută scurt și o luă spre casă cu bagajele.

— Vine peste o oră, îl anunță ea.

— Foarte bine. Am timp să fac un duș și să-mi pun hainele în dulap.

Intră tot cu gândul la Valentin, amețit de oboseală după plimbarea prin aeroporturi. Se dezbracă într-o secundă și se băgă sub duș, lăsându-se mângâiat de apa binefăcătoare, ce îi pacifica mușchii amorțiți. Îi era bine, aproape că îi venea să tragă un pui de somn acolo, dar își alungă repede moleșeala, și, după ce se șterse, se îmbracă în haine mai lejere, pregătindu-se să-și primească fiul.

CAPITOLUL 2

Îl aștepta deja de jumătate de oră și nici urmă de el. Îngrijorată, se uită pe geam, încercând să distingă ceva prin întunericul adânc. La ora aceea nu mai era nici tipenie pe stradă, iar norii ascundeau pâlpâirea stelelor de gheață. Aveau să întârzie la cină din nou, și nu se putea gândi la nicio scuză plauzibilă, pe care să n-o mai fi spus-o și cu alte ocazii. Data trecută inventase că au fost opriți de poliție, acum ce să mai zică? Că i-au răpit extratereștrii din mijlocul șoselei?

O umbră ieși dintr-un gang, înaintând repede către mașină. După câteva clipe, umbra căpătă și un chip, așa că tânăra se calmă, recunoscându-și prietenul. Momentul de relaxare nu fu prea lung însă, fiindcă imediat, privirea îi alunecă pe tricoul mototolit al băiatului.

— Bună, Gabi. Mi-ai adus hainele? o întrebă, urcându-se în spate.

— Da, sunt pe banchetă.

Uluită, se holbă la el, cum își scotea agitat tricoul închis la culoare și-și trăgea cămașa scrobită.

— Doamne, exclamă ea, alea nu-s pete de sânge?

— Ba da, răspunse el prompt, în timp ce-și trecea pieptenul prin păr.

Și, fiindcă fata se pregătea să țipe de spaimă, adăugă:

— Stai liniștită, nu e sângele meu.

— Dar ce naiba ai făcut?

— M-a prins un prost cu prietena lui în pat... Și ce să fac? Dacă a sărit la bătaie, a trebuit să mă apăr.

Tânărul îi rânji din oglinda retrovizoare.

— Hai, pornește, e târziu.

Gabriela oftă, punând în mișcare vehiculul. Fiul domnului Elian ducea de câțiva ani o viață dublă. Față de părinți și de cunoscuți avea un comportament exemplar, ce nu dădea nimic de bănuit, ea fiind singura care îi știa și cealaltă parte, adevăratul lui chip, de drac împielit. Ca să fie lăsat în pace, Valentin își inventase un rol de băiat cuminte și silitor, care se duce în fiecare săptămână la biserică și respectă cu sfințenie toate povețele preoților. În ochii părinților, el îi era logodnic. În realitate, între ei nu era decât o prietenie solidă și atât. Nu prea îi plăcea să-și mintă rudele astfel, însă ținea mult la acea amicitie strânsă, apropiată de o relație de fraternitate. Și cu toate că nu putea fi de acord cu ceea ce făcea băiatul, nu încercase să îi stea în cale. Se întreba doar cât avea să îi mai meargă acestuia figura și cum de nu-l prindea nimeni cu minciuna. Întotdeauna era nevoită să asiste la transformarea lui dintr-un petrecăreț într-un îngeraș cu aripioare, pașnic și amabil, care nu supăra pe nimeni. Și acum, la fel ca de obicei, băiatul își aranjă gulerul cămășii albe, după care își puse sacoul negru și își mai verifică o dată înfățișarea în geamul mașinii.

— Cum e? Arăt ca un tocilar?

— Da, pe-aproape...

— Perfect.

Tânăra găsi un loc de parcare liber, la câteva minute de casă, și se grăbi să-l ocupe, înainte să o facă altcineva. Valentin deschise portiera nerăbdător să coboare, dar fata îl opri.

— Ți-ai uitat cerceii.

— Ah, da, făcu el, scoțându-și podoabele din urechi.

Îl urmă pe străduța întunecată, simțindu-se ciudat. Era tristă, deși n-avea motive să fie. Mereu avea astfel de sentimente când îl vedea cu ce nepăsare îi ducea pe toți de

nas, de parcă ea ar fi avut vreo vină.

— Haide, ce-ai rămas în urmă?

Sperase că avea să se schimbe cu înaintarea în vârstă, însă deocamdată nu dădea niciun semn că ar fi fost dornic să se cumintească. Ba chiar, parcă pe zi ce trecea, devenea tot mai nebun - petrecerile se țineau lanț, la fel și aventurile. Nici măcar nu ținea cont de vârsta femeilor cu care ieșea; dacă arătau bine, erau bune toate.

În clipele acelea, îmbrăcat la patru ace, avea aspectul unui student conștiincios, a cărui singură preocupare era să ia note cât mai bune la examene. Apăsă butonul soneriei fără să asude, calm și surâzător, de parcă tocmai ar fi venit de la teatru. O secundă mai târziu, ușa se deschidea înaintea lor, primindu-i înăuntru.

Ana îi întâmpină de îndată, chemându-i în sufragerie, unde îi aștepta o masă încărcată cu bunătăți. Peste câteva momente, domnul Elian apăru și el în spatele soției, ceva mai reținut în manifestări, dar la fel de surâzător.

— De ce-ați întârziat? îi întrebă deodată, iar Gabriela simți un frison la gândul că acesta știa totul.

Valentin nu se pierdu însă cu firea, salutându-i politicos, înainte de a-i răspunde.

— Am fost la biserică, la slujba de seară.

Tânăra mai avea puțin și leșina, prea speriată să mai poată spune ceva. Și când îi auzi scuza, își dori ca pământul să se scufunde cu ea.

— Slujba a durat mai mult ca de obicei, continuă el.

Iustin nu spuse nimic, iar Ana îi invită să ia loc la masă. Cei doi le ascultară îndemnul și începură să mănânce în tăcere, fără să se uite unii la alții. Fata își auzea gândurile zumzându-i prin cap, agasante și contradictorii.

— Uite ce e, i se adresă Iustin fiului său. Nu te supraveghez pentru că am încredere în tine. Dar... dacă

aflu că mă minți...

— Nu, tată! exclamă Valentin pe un ton ofensat. Ți-am spus adevărul. Știi doar că de la un timp, am început să am o altă viziune asupra vieții.

Domnul Elian tăcu, dar fu rândul Anei să-și exprime mirarea.

— Dar înainte nu te interesa religia. Spuneai că e o prostie.

— Ei bine, mi-am schimbat părerea. Prost eram eu. Îmi pierdeam timpul umblând aiurea, în loc să mă ocup de lucrurile cu adevărat importante.

Pe măsură ce tânărul se adâncea în minciuni, anxietatea Gabrielei creștea. Conducătorul nu era omul cu care să te joci multă vreme, și dacă până atunci reușiseră să-l adoarmă cu basme, asta nu însemna că n-avea să vină și reversul medaliei.

— Petreckerile, femeile... Toate astea te abat de la ceea ce contează cu adevărat. Când îmi văd colegii, că în loc să studieze, se duc prin cluburi... Nu știu, mă întristez.

— Așa e, băiete. Văd că ești mai înțelept decât eram eu la vârsta ta. Probabil semeni mai mult cu mama ta.

— Mă dezgustă destrăbălarea asta. Nu mai găsești fete decente, toate sunt cu fuste mini și tocuri.

Fata îl privi, neînțelegând cum de putea acesta să fie așa serios când vorbea astfel. Pe ea ar fi pufnit-o râsul, sau, în cel mai bun caz, ar fi amuțit de rușine.

— Dar uite, tu ai avut noroc. Gabi nu este ca fetele de care pomești.

— Da, așa este.

Cu un zâmbet strălucitor, se întoarse spre ea și îi luă mâna.

— Gabriela e o minune.

Sceneta aceea o mâhni, atingând o coardă sensibilă ce

prinse să vibreze în inima ei. Își desprinsese mâna de mâna lui, prefăcându-se că vrea să taie pâinea. Orice glumă avea o limită, iar băiatul o cam trecuse demult.

— Chiar este o minune, la fel ca mama ei, îl aprobă Iustin. Totuși... aș vrea să-ți atrag atenția...

Valentin aștepta în liniște ca tatăl lui să termine ce avea de zis.

— Dacă o iubești, ar fi bine s-o respecti. Ai tot timpul din lume să experimentezi cât vrei.

Era incredibil, nu crezuse că Valentin avea să meargă până la a pretinde că e virgin. Și că domnul Elian avea să înghită așa ceva.

— Ca să fiu sincer, își urmă bărbatul ideea, mereu mi-a părut rău că n-a fost Ana prima mea femeie.

— Nu, ai dreptate. E timp și pentru asta... După căsătorie.

Iustin păru mulțumit de răspuns și, după ce goli farfuria, se ridică de la masă.

— Am un cadou pentru tine. Sunt sigur că-ți va plăcea.

În ochii băiatului se aprinsese un licăr de interes sincer. Pesemne că derula în minte variantele: un mobil nou, o tabletă sau un laptop. Așteptarea nu fu lungă, căci, cât ai clipi, conducătorul reveni în sufragerie cu un pachet.

Cu un entuziasm cât se poate de grăitor, băiatul se repezi să-și ia în primire cadoul. Din două mișcări îl și desfăcu, scoțând din faldurile de hârtie... o carte.

— *Universul într-un atom*, de Dalai Lama, citi el cu voce tare.

Înăbușindu-și hohotele, Gabriela luă o gură de apă.

— De când îmi doresc cartea asta! Îți mulțumesc foarte mult. Parcă mi-ai fi citit gândurile!

— Mă bucur, fiule. Acum știu ce-o să-ți iau de Crăciun.

— Ce... Ce-o să-mi iei? se bâlbâi băiatul, contrariat.

— Cărți religioase, desigur.

Era prea mult. Încându-se cu un duminic, tânăra începu să tușească. Ca să-și mascheze iritarea, băiatul își luă cadoul la subraț, pierzându-se în mulțumiri. Și după aceea, luându-și la revedere de la părinți, o luă pe Gabriela de braț și se îndreptă spre ieșire în pas voinicesc.

— Ce ești așa grăbit? îl necăji ea. Nu vrei să discutăm despre Dalai Lama?

— Taci din gură! îi spuse el printre dinți.

Nu-i mai zise nimic, și abia când ajunsese în mașină, își permise să râdă în voie. Valentin azvârli cartea pe banchetă cu dispreț și se urcă în față.

— Uneori am senzația că bătrânelul știe totul și își bate joc de mine! își dădu el drumul la gură.

— Nu vorbi așa despre el, tatăl tău nu arată ca un bătrânel.

— Sigur, se vede că ești fată. Toate îi iau apărarea... Ce ghinion că n-a avut o fetiță, pe care să o poată manevra după cum îi place! Cu mine nu îi merge!

Gabriela îl lăsa în pace, înțelegând că tânărul era și-așa destul de nervos, fără ca ea să pună paie pe foc. Deși, aparent, Iustin se înțelegea bine cu fiul lui, între cei doi exista un fel de rivalitate ce nu răbufnea niciodată. Și pentru că nu cuteza să-l înfrunte deschis, Valentin adoptase un alt mod de răzvrătire.

— Nu pricep ce ai contra domnului Elian! Mereu ți-a făcut toate poftele.

— Aș vrea să te văd pe tine în locul meu! Când eram mic, credeam că tata e un diavol. Mi-era o frică îngrozitoare de el, pentru că știa unde sunt de parcă ar fi avut un GPS în capul ăla. Acum măcar îmi dă pace și pot să fac ce am chef.

Se întrerupse ca să murmure câteva înjurături pe un ton mai scăzut, apoi continuă.